

Arrest

**nr. 55 597 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 juli 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 juli 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 oktober 2010.

1.3. Op 22 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Erbid, de Jordaanse nationaliteit te bezitten en Arabier te zijn. U woonde in Beit al-Raz, samen met uw ouders en twee van uw broers en een zus. Noch u, noch iemand uit uw familie is ooit politiek actief geweest of heeft ooit problemen met de autoriteiten gehad. U had een schrijnwerkerij en reisde vaak naar Syrië om materiaal in te kopen. Op 1 februari 2010 was u in een taxi op de terugweg van een dergelijke reis. Uw taxi werd aan de Syrisch-Jordaanse grensovergang tegengehouden en door de politie gefouilleerd. Er werden wapens gevonden in de taxi en u, de chauffeur, Q.(...) al-Z.(...), en twee medepassagiers, M.(...) en A.(...), werden door de politie opgepakt en de volgende dag overgeleverd aan de 'Mukhabarat van de Fraude' in Amman. Jullie vernamen op dat moment dat jullie van wapensmokkel werden beschuldigd. Jullie werden apart ondervraagd over deze wapens en mishandeld. De eerste tien dagen zat u alleen in een cel, daarna deelde u een cel met een aantal andere arrestanten. De drie anderen die tesamen met u waren gearresteerd zaten in andere cellen en u kon met twee van hen gedurende de eerste maand van jullie opsluiting al roepend communiceren. In deze periode werd het u toegestaan met uw ouders te praten die, na uw verhaal te hebben gehoord, op zoek gingen naar een advocaat. Na ongeveer 38 dagen opsluiting bij de Mukhabarat werden jullie alle vier getransfereerd naar de gevangenis van Juwaida (Amman). De reden hiervoor kent u niet. Na een tweetal weken werden jullie terug overgebracht naar de 'Mukhabarat van de Fraude' waar jullie apart werden ondervraagd en daarna weer terug naar de gevangenis van Juwaida werden gebracht. Enkel Q.(...), de taxichauffeur, moest daar blijven, de reden hiervoor wisten jullie niet. Gedurende de daaropvolgende week werden jullie weer ondervraagd en geslagen en werd er u meegedeeld dat u, met het oog op uw vrijlating, uw familie moest laten weten dat ze via een advocaat een borg moest regelen, meer bepaald wilde dit zeggen dat een persoon zich voor u garant moest stellen (uw vader) en deze een som geld diende te betalen zo u zich niet zou aanmelden wanneer u hiertoe opgevorderd werd na uw vrijlating. Het akkoord voor de borgstelling werd bereikt op 27 of 28 april en op 3 mei 2010 werd u dan vrijgelaten. Na uw vrijlating hebt u vernomen dat Q.(...) tijdens zijn detentie bij de Mukhabarat was overleden, wat er met de andere twee is gebeurd weet u niet. Na uw vrijlating diende u tweemaal per dag uw handtekening te gaan plaatsen bij de politie of bij de Mukhabarat en daar werd u soms gedurende een aantal dagen weer vastgehouden en ondervraagd. Uiteindelijk besliste u dat de situatie voor u onhoudbaar was, temeer uw advocaat u had laten weten dat de zaak nog lang zou kunnen aanslepen en dat u uiteindelijk wel eens tot tien à vijftien jaar zou veroordeeld kunnen worden. Op 10 juli 2010 werd u door uw broer naar Kharga gebracht (Syrische grens) en stak u illegaal, maar in het bezit van uw eigen paspoort, uw identiteitskaart en uw kaart van de sociale zekerheid, zonder problemen de grens met Syrië over en trok u naar Lemsarib, waar een verre verwant woont, en waar u de smokkelaar ontmoette. In diens gezelschap stak u legaal en zonder problemen de grens met Turkije over, waar dit was weet u niet. Hier overhandigde u uw paspoort aan de smokkelaar opdat deze voor een visum zou kunnen zorgen, de overige documenten bleven in uw bezit. U bleef vervolgens korte tijd in het appartement van de smokkelaar en stapte uiteindelijk ergens in Turkije in een vrachtwagen en reisde naar België, waar u op 15 juli 2010 asiel aanvraagde. Sinds uw verblijf alhier hebt u nog telefonisch contact met uw familie en hebt u vernomen dat men hen alles goed gaat, maar dat zowel de politie als de Mukhabarat nog steeds naar u komen vragen. Tot op heden heeft men uw vader nog niet lastiggevallen om de borg te betalen.

B. Motivering

Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (cgvs) dient te worden aangestipt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u onterecht beschuldigd te zijn geweest van wapensmokkel en gedetineerd en mishandeld te zijn geweest. Nadat uw vader zich voor u borg had gesteld en u zich dagelijks bij de autoriteiten diende aan te melden oordeelde u dat de situatie voor u onhoudbaar werd en verliet u het land. In dit opzicht wekt het dan ook de nodige verbazing dat u in het bezit was van uw eigen paspoort, identiteitskaart en kaart van de sociale zekerheid toen u het land verliet (cgvs p.2). Het feit dat u illegaal de grens naar Syrië was overgestoken doet hieraan geen afbreuk daar u niet kon uitsluiten op een grenspatrouille te stoten en uw identiteit en het feit dat u beschuldigd werd van wapensmokkel onmiddellijk aan het licht zou komen. U hiernaar gepeild verklaarde dat u tot alles bereid was (cgvs p.6). Deze uitleg kan niet overtuigen, u had er immers een detentie van een drietal maanden opzitten en verklaarde in deze periode mishandeld te zijn geweest waardoor er toch van kan worden uitgegaan dat u bij het verlaten van Jordanië meer omzichtig tewerk zou gaan. Vervolgens kan het niet overtuigen dat u dan in het gezelschap van een smokkelaar de Syrisch-Turkse grens legaal zou zijn overgestoken en hierbij een controle zou zijn gepasseerd, doch dat u dan niet eens weet te vertellen waar u de grens bent overgestoken, noch waar precies u dan in Turkije bent aangekomen, noch waar u

in het appartement van de smokkelaar hebt verbleven, noch waar in Turkije u in de vrachtwagen bent gestapt die u naar België bracht (cgvs p.2). Het is immers niet meer dan logisch dat u zich hieromtrent op zijn minst zou hebben geïnformeerd bij de smokkelaar of dit van tevoren met hem zou hebben afgesproken. U even later nogmaals gevraagd of u in Turkije in de vrachtwagen bent gestapt, stelt dan verbazingwekkend genoeg dat u niet in Turkije, maar in Syrië bent ingestapt. U dan logischerwijze gevraagd waar u dan precies in Syrië bent ingestapt, stelt dit niet te weten en geeft aan analfabeet te zijn. U erop gewezen dat u zelf aangaf de Syrische –Turkse grens legaal te zijn overgestoken en er bijgevolg geen reden is waarom u zich dan al in Syrië in een vrachtwagen zou ‘verschuilen’, past dan andermaal uw verklaringen aan en stelt dan maar weer in Turkije in de vrachtwagen te hebben plaatsgenomen en niet Syrië te hebben gezegd. U erop gewezen dat u net tevoren dit wel degelijk had verklaard, stelt weerom dit niet te hebben gezegd en analfabeet te zijn (cgvs p.2). Het feit dat u totaal niet eenduidig bent met betrekking tot het door u gevolgde traject komt andermaal uw geloofwaardigheid niet ten goede, temeer u uw verklaringen dan ook nog eens aanpaste telkenmale u erop gewezen werd dat deze niet logisch waren.

Wat betreft uw verklaringen analfabeet te zijn dient opgemerkt dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Immers, wanneer er u even later gevraagd wordt naar uw beroep, stelt u een schrijnwerkerij te hebben gehad. U gevraagd wie de boekhouding deed en wie verantwoordelijk was voor de bestellingen, gaf aan dat u hiervoor verantwoordelijk was. U erop gewezen dat dit toch bezwaarlijk taken zijn die een analfabeet kan uitoefenen, geeft aan dat de rekeningen uit cijfers bestaan en u, wanneer u een adres moet verifiëren, nakijkt of dit adres overeenstemt met het oude adres (cgvs p.3). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen temeer u dan ook nog eens ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens het gesprek ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, verklaard had na uw tweede middelbaar met uw studies te zijn gestopt (Vragenlijst p.1). U hierop gewezen verklaart dat u jong was, niet graag studeerde en niet altijd naar school ging. Erop gewezen dat uw uitleg niet kan overtuigen, stelt dat het in Europa anders is en u gestudeerd hebt aan een school van de Verenigde Naties omdat uw grootvader en vader, die nu wel de Jordaanse nationaliteit hebben verkregen, van Palestijnse origine waren (cgvs p.3). Dit biedt geen afdoende verschuiving voor deze discrepantie, temeer weerom blijkt dat u uw verklaringen telkenmale aanpast wanneer u erop wordt gewezen dat deze niet logisch zijn.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u beweerde reisweg en uw scholingsgraad, maar ondermijnen ook uw algemene geloofwaardigheid, een appreciatie die nog bevestigd wordt door volgende vaststellingen.

Zo dient aangestipt dat u verklaart op 1 februari 2010 bij een grenscontrole te zijn aangehouden en een dag later door de politie aan de ‘Mukhabarat van de Fraude’ te zijn overgedragen. U zou ongeveer 38 dagen later naar de gevangenis van Juwaida zijn overgebracht. U gevraagd wanneer dit dan gebeurde, stelt verbazingwekkend genoeg dat deze transfer ergens in februari is gebeurd, terwijl dit, met uw chronologie in gedachten, ergens midden maart moet hebben plaatsgevonden (cgvs p.4). De vaststelling dat u hieromtrent geen meer coherente verklaringen kunt afleggen wekt enige verbazing. U gevraagd waarom de ‘Mukhabarat van de Fraude’ zich bezig houdt met wapensmokkel, stelt dat zij die illegaal wapens verhandelen de veiligheid van het land in gevaar brengen (cgvs p.4). Gezien dit geen bevredigend antwoord is op aan de u gestelde vraag, werd deze vraag herhaald waarop u stelde eigenlijk niet te weten waarom net deze specifieke Mukhabarat zich hiermee bezighield (cgvs pp.4-5). U dan gevraagd of u zich hieromtrent niet bij uw advocaat hebt geïnformeerd, geeft aan dit niet te hebben gedaan daar u gewoon uit deze affaire wou ‘geraken’ (cgvs p.5). U gevraagd waarom de Mukhabarat u naar de gevangenis van Juwaida transfereerde, stelt ook dit niet te weten (cgvs p.4). U gevraagd door welke specifieke instantie u van wapensmokkel beschuldigd wordt, moet ook hierop het antwoord schuldig blijven en kunt weerom enkel stellen dit niet te weten (cgvs p.4). Dit gebrek aan kennis betreffende essentiële elementen in uw relaas kan totaal niet overtuigen en komt uw geloofwaardigheid dan ook allerminst ten goede. Mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen accurate informatie hieromtrent te vergaren, temeer u een advocaat had die door uw familie was geëngageerd om in uw zaak op te treden en uw belangen te behartigen en tot wie u zich zou kunnen richten om enige kennis hieromtrent te vergaren.

U stelt dat u op borg bent vrijgekomen. Logischerwijze dan gevraagd of jullie alle vier onder dezelfde condities zijn vrijgekomen, stelt dit niet te weten doch na uw vrijlating te hebben vernomen dat de taxichauffeur tijdens zijn detentie is overleden en de Mukhabarat zijn lijk heeft overgedragen aan de familie (cgvs p.5). U gevraagd naar de andere twee, M.(...) en A.(...), stelt niets van hen te weten. U weet niet of ze intussen al dan niet zijn vrijgelaten of dat ze nog steeds gedetineerd zijn. U gepeild waarom u zich hieromtrent niet hebt geïnformeerd, stelt dat u hun adres niet hebt. Erop gewezen dat u zich hieromtrent toch kunt bevragen, stelt dit te hebben nagelaten daar u vreest dat u van medewerking met hen zult worden beschuldigd. U er dan op gewezen dat u zich toch via via zou kunnen informeren,

geeft aan dit niet te hebben geprobeerd (cgvs p.5). Ook deze toch wel nonchalante houding kan niet overtuigen daar informatie omtrent het lot van uw medearrestanten essentieel is om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en er toch ook van kan worden uitgegaan dat u, gezien jullie samen werden opgepakt, zou hebben willen weten hoe het met hen ging.

Verder kan het niet overtuigen dat u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u op borg werd vrijgelaten met als voorwaarde dat u zich dagelijks bij de inlichtingendienst moest aanmelden om uw handtekening te plaatsen (Vragenlijst, p.2). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u expliciet dat er, behalve de borg, geen verdere voorwaarden bij uw vrijlating werden gesteld (cgvs pp.4-5). U dan geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij DVZ, stelt dat u zich na uw vrijlating effectief dagelijks moest aanmelden. U gevraagd waarom u dit niet onmiddellijk hebt gezegd, stelt dat dit u niet werd gevraagd (cgvs p.5). Ook dit is geen afdoende verklaring daar uit de geschreven weergave van het gehoorverslag op het CGVS blijkt dat er u wel degelijk werd gevraagd naar de voorwaarden verbonden aan uw vrijlating en de vaststelling dat u weerom uw verklaringen na confrontatie aanpast, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

U gevraagd of u, gezien u intussen het land hebt verlaten, geen schrik hebt dat uw vader problemen zal krijgen gezien hij zich borg voor u had gesteld, stelt dat het enige wat hij moet doen geld betalen is. Gezien uw reactie nogal 'lauw' was, werd u erop gewezen dat u toch had verklaard dat u mishandeld bent geweest en werd u nogmaals gevraagd of u niet bevreesd was voor uw vader. U komt niet verder dan te stellen dat u weg wilde en u van mening bent dat 'ze' hen niet zullen betrekken in iets waar ze niets mee te maken hebben (cgvs p.5). U erop gewezen dat u ook niet betrokken was bij wapensmokkel (implicerend dat u ook problemen hebt gehad), beaamt dit en kan slechts stellen dat hen niets zal overkomen zo god het wil (cgvs p.5). Gezien de ernst van de door u beschreven feiten kan uw toch wel zeer nonchalante reactie wanneer er gepeild wordt naar het welzijn van uw familie, andermaal niet overtuigen.

Vervolgens dient aangestipt dat het weinig geloofwaardig is dat tussen uw vertrek en tot op heden de autoriteiten nog niet bij uw vader zouden zijn langs geweest en hem specifiek over de borg zouden hebben aangesproken. U gevraagd naar een verklaring hiervoor, werpt op dat ze naar u op zoek zijn. U erop gewezen dat het lastigvallen van uw vader toch een manier is om u onder druk te zetten, werpt op dat ze misschien willen zien 'tot wat het gaat leiden'. U gevraagd wat precies u hiermee bedoelt, stelt dat dit hun manier van werken is. U erop gewezen dat dit gezien de door u geschilderde gang van zaken weerom totaal niet kan overtuigen, geeft aan het eigenlijk niet te weten (cgvs p.5). Mocht er effectief enig geloof aan de door u aangehaalde vluchtmotieven kunnen worden gehecht, is het niet meer dan logisch dat de autoriteiten zich intussen tot uw vader zouden hebben gericht, temeer er sinds uw vertrek intussen zo'n drietal maanden zijn verstreken. Verder kan het niet overtuigen dat u stelt dat sinds uw vertrek de Mukhabarat nog steeds bij uw familie navraag naar u doet, maar u gevraagd welke Mukhabarat het hier betreft, stelt dit niet te weten. U dan gevraagd waarom u dit niet weet, geeft aan dit niet te hebben gevraagd daar u hier in zekerheid bent (cgvs p.2). Ook deze vaststelling kan niet overtuigen daar er toch van kan worden uitgegaan dat wanneer er enig geloof aan uw asielmotieven kan worden gehecht, u alles in het werk zou stellen hieromtrent accurate informatie te vergaren.

Tot slot dient nog aangestipt dat u niet bij machte blijkt te zijn ook maar enig begin van bewijs ter staving van uw bewering te zijn gedetineerd, van wapensmokkel te zijn beschuldigd en vervolgens op borg te zijn vrijgelaten te kunnen neerleggen. De documenten die u wel neerlegt, uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw kaart sociale zekerheid, uw rijbewijs, uw militaire boekje en uw familieboekje, hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Bijgevolg vermogen deze documenten niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Om de eenheid van rechtspraak te verzekeren vraagt verzoeker om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verwijzen. De Raad wijst erop dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) duidelijk omschreven is onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. In casu werd niet vastgesteld dat een behandeling door de algemene vergadering van de Raad vereist is. Er dient derhalve niet ingegaan te worden op de vraag van verzoeker om huidig beroep te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad.

2.2. Waar verzoeker in fine vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en een manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan niet akkoord te kunnen gaan met de verwerping van zijn asielerzoek en in het bijzonder met de vermeende argumentatie van de commissaris-generaal als zou zijn asielaanvraag ongegrond zijn omdat de door hem aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie. Hij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn gegronde vrees voor zijn leven en tevens geen enkel onderzoek voerde naar de mogelijkheid om bescherming van de Jordaanse autoriteiten in te roepen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker benadrukt dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en stelt niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring te spreken, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog ernstige misbruiken bestaan. Hij verwijst in dit verband naar het Human Rights Report van 11 maart 2010 van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, US Department of State aangaande de weinig rooskleurige situatie van de mensenrechten in Jordanië. Verzoeker meent dat hij heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast aangezien hij een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde, relaas dat consistent en coherent is zodat hem ten onrechte de asielstatus wordt geweigerd. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend aangezien enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het de nodige verbazing wekt dat hij, die zou beschuldigd zijn van wapensmokkel, in het bezit was van zijn eigen paspoort, identiteitskaart en kaart van de sociale zekerheid toen hij het land verliet en hij daarenboven totaal niet eenduidig is met betrekking tot het door hem gevolgde traject, zoals gedetailleerd wordt toegelicht, vaststelling die zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt temeer hij zijn verklaringen aanpast telkenmale hij erop gewezen werd dat deze niet logisch waren, (ii) ook aan zijn verklaringen analfabeet te zijn geen geloof kan worden gehecht, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iii) hij ook omtrent zijn aanhouding en detentie incoherente en uitermate vage verklaringen aflegt en zijn gebrek aan kennis betreffende deze essentiële elementen in zijn relaas totaal niet kan overtuigen vermits – zo enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door hem aangehaalde asielmotieven – ervan kan worden uitgegaan dat hij alles in het werk zou stellen om accurate informatie hieromtrent te vergaren, temeer hij een advocaat had die door zijn familie was geëngageerd om in zijn zaak op te treden en zijn belangen te behartigen en tot wie hij zich zou kunnen richten om enige kennis hieromtrent te vergaren, (iv) hij zich niet heeft geïnformeerd naar het lot van M. en A., die samen met hem werden gearresteerd, nonchalante houding die niet kan overtuigen daar informatie over het lot van zijn medearrestanten essentieel is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en ervan kan worden uitgegaan dat hij, gezien zij samen werden opgepakt, zou willen weten hoe het met hen ging, (v) het niet kan overtuigen dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij op borg werd vrijgelaten met als voorwaarde dat hij zich dagelijks bij de inlichtingendienst moest aanmelden om zijn handtekening te plaatsen terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS expliciet verklaarde dat er, behalve de borg, geen verdere voorwaarden bij zijn vrijlating werden gesteld, (vi) gezien de ernst van de door hem beschreven feiten, zijn toch wel zeer nonchalante houding wanneer er gepeild wordt naar het welzijn van zijn familie andermaal niet kan overtuigen, (vii) het weinig geloofwaardig is dat tussen zijn

vertrek en tot op heden de autoriteiten nog niet bij zijn vader zouden zijn langs geweest en hem specifiek over de borg zouden hebben aangesproken en het verder niet kan overtuigen dat hij stelt dat sinds zijn vertrek de Mukhabarat nog steeds bij zijn familie navraag naar hem doet maar hij anderzijds stelt niet te weten welke Mukhabarat het betreft en (viii) hij niet bij machte blijkt te zijn ook maar enig begin van bewijs ter staving van zijn bewering te zijn gedetineerd, van wapensmokkel te zijn beschuldigd en vervolgens op borg te zijn vrijgelaten te kunnen neerleggen en de documenten die hij wel neerlegt betrekking hebben op zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 oktober 2010 (CG nr. 1016394), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers argumentatie als zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte, en zonder afdoende motivering, tot het besluit zijn gekomen dat verzoekers asielmotieven geen enkel verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie, feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing is dergelijk motief niet te bespeuren en wordt in tegendeel klaar en duidelijk gemotiveerd dat verzoeker de door hem voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, in acht genomen zijn zeer nalatige en nonchalante houding, zijn steeds wederkerende vage en tegenstrijdige verklaringen, zijn verregaande onwetendheid en het feit dat hij niet het minste begin van bewijs neerlegt aangaande de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, derhalve kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat zijn relaas consistent en coherent is.

3.4. Voorts stelt de Raad vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en de kern raken van verzoekers vluchtmotieven, en verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt in concreto de motieven te ontkrachten of te weerleggen. Immers, blote beweringen en niet onderbouwde aantijgingen, dat geen rekening werd gehouden met zijn gegronde vrees voor vervolging, geen enkel onderzoek werd uitgevoerd naar de mogelijkheid om de bescherming van de Jordaanse autoriteiten in te roepen bij terugkeer, hij ervan overtuigt is dat zijn leven in gevaar is en hij niet alleen vanuit zijn persoonlijke ervaring spreekt, hij een omstandig relaas heeft gegeven en derhalve aan de bewijslast is voldaan, volstaan niet om de pertinente motieven te weerleggen of aan te tonen dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden, zijn asielaanvraag niet zorgvuldig werd onderzocht of dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan.

Ook de loutere verwijzing naar algemene rapporten, in casu het Human Rights Report van 11 maart 2010 van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, US Department of State, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, maar niet concreet uitwerkt waarom hij hiervoor in aanmerking zou komen. Hij komt in dit verband niet verder dan de loutere stelling dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en een verwijzing naar hoger aangehaald Human Rights Report van 11 maart 2010. Gelet op het ontbreken van enig concreet element ter staving van het reële risico in zijn hoofde en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, kan verzoeker de subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

3.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS